AQUILA magazin

LELKISÉG FILOZÓFIA MINDENNAPJAINK KERTÉSZET HUMOR

2026/október

Több rövid észrevétel, gondolatok

Isten nem néma

Istent megtapasztalni

Az imádságról

Október 17.

Ávilai Szent Teréz
Ünnepség, Tószeg

Elkészült legújabb mozaikunk: Pió Atya

2026. OKTÓBER
XV. évfolyam 10. szám
Az AQUILA Civil Társaság magazinja
1222 Bp., Zakariás J. u. 3.
https://aquila-sas.hu/
sas@aquila-sas.hu

SASKÉNT SZÁLLNI HAZAFELÉ!

Az AQUILA Civil Társaság magazinját olvashatja. Fogadja szeretettel, amit Önnek írtunk, hátha épülésére szolgál.

Mi BÉKÉT, nyugalmat, tisztességet AKARUNK!

Lelki töltekezéshez közlünk magvas gondolatokat, humort és az élet minden területéről származó szösszeneteket, eseményeket is bemutatunk.

SICILIA, SIRACUSA

Tartalomjegyzék

Több rövid észrevétel, gondolatok 5

Hazánk népének hangulata 5

Tószegen, a kicsi templomunkban 6

LELKISÉG 8

Szeretet 8

Praktikum, árak, sznobkodás 9

Mai orvos-beteg kapcsolat... megváltozása 9

Középutat nem ismerő állatbarátok 11

Isten nem néma 11

Istent megtapasztalni 13

Az imádságról 14

AQUILA HUMOR 15

Hirdetményünk, felhívásunk 16

Szeretném felhívni Olvasóink szíves figyelmét, hogy az alábbi felületeinken rendszeresen olvashatják írásainkat.

https://sasmarta.blogspot.com
https://ufo-sas.blogspot.com
https://isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com
https://tullepes.blogspot.com
https://sasgondolat.blogspot.com
https://aquila-sas.hu

Pável Márta

Több rövid észrevétel, gondolatok

Hazánk népének hangulata

Őszi sajátosság vagy politikai jelenség a fásultság, a depresszió, a csalódottság? Valami ilyen látszik az emberek nagy részén, és akivel beszélgetek, az is egyfajta kiábrándulást, egy kilátástalanságot tükröz. Igaz, vannak még az önelégült TISZA-hívők, akik még mindig üdvözült mosollyal mászkálnak, de egyre kevesebben. Sokan még nem látják, hogy mi történik, csak az értelmesebbje észleli, vége a demokráciának (ami nincs is, tökéletes meg pláne nincs…), s nagyon olyan dolgok történnek, mint a rég elfeledett diktatúrában. Vannak a kiábrándult FIDESZ-hívók, akik reménykednek, de már nem hiszik, hogy mostanában visszajöhet valami jó. Vannak azok, akik még elmennek a változás reményében tüntetni, reménykednek… de a tüntetés magában nem old meg semmit, maximum a figyelmet hívja fel, de az, hogy mikor hallgatnak rájuk és mit tudnak elérni, az egy nagy kérdés, türelemjáték.

Most mit lehet tenni? Hát nem sokat, a népi többség megszavazta, a nép többsége ezt akarta, és megkapta! Akik pedig nem ezt akarták, azok is megkapták, mert az IQ 50-esnek ugyanannyit ér a szavazata, mint az IQ 120-nak, és az utcasarkinak, mint egy szentnek. Győztek, és kérdés, hogy mikor jönnek rá arra, hogy nem ezt a lovat akarták, mikor lesz erejük – ha lesz – megváltoztatni a dolgok ezen menetét.

Nézzük meg igazán, érzelmek nélkül, hogy ebben a mai rendszerben van-e jó, reális szeretnék lenni, igaz, hogy nagyon nehéz, de próbáljuk meg.

Ami jónak tartható, az az, hogy azokat az embereket, akik az állami pénzeket saját céljaikra költötték, számon kérik, retorzióval visszavennék. A normál jogi keretek között egyformán mindenkire vonatkoztatva kellene, hogy működjön, akár tiszás, akár fideszes. De úgy, hogy szelektíven működtetik,politikai bosszúból, vagy kiket lehet számon kérni, kiket nem, ez diktatorikus.

Jónak lehetne nézni azt, hogy ha több szociális intézkedés lenne – amit megígértek –, a nyugdíjak rendezése stb., de eddig nem tettek meg semmit sem, csak ígérgetnek, de azt sem úgy, ahogyan a platóról harsogták.

Esetleg jónak lehetne nézni azt, hogy a pökhendiséget, az úrhatnámságot, a „NER-lovagokat” száműzték, de ezek a napraforgók már köztük vannak, s ők döntenek. Röhejes, nem? A „NER-lovagok” nagy része köztük van, és ugyanúgy csinálják a másik lenézését, pökhendiséget, önmaguk megszedését, mint eddig. Mi változott? Semmi! Csak rosszabb lett. Túl sok jót eddig nem találtam, a rosszakat meg nem írom le, mert nem akarok bujtogatni, meg ebben a számban el sem férne. Mindenki lássa meg saját maga.

Sajnálatos, hogy a nagy politikai csatározásban sokan elvesztettük a régi barátnak hitt embereinket, egymásnak mentek politikai okokból, persze ezek nem is voltak

igazi barátságok, ezek felfújt lufik voltak. De megmaradtak az igaziak, ez is jó szelekció volt.

A depresszió oka lehet, hogy sokan félnek, mi vár rájuk stb. Az emberek nagy része, látván a kialakuló diktatúrát – ami most van – nem mernek beszélni, nem mernek írni, ha igen, azt is óvatosan, mert félnek, hogy kopogtatnak az ajtón, és vezetőszáron viszik el őket.

Nem hittem volna, hogy eddig eljutunk, csak a csodában reménykedem, hogy valami normalizálódik, valami megváltozik egyszer.

Tószegen, a kicsi templomunkban

Az utóbbi négy évben mozaikot készítettünk a képek helyett a falra. Ebben első sorban két lány jeleskedett (Lilla és Ágnes), és akik a háttérmunkákat végezték: akik a mozaikokat szerkesztették, másolták, nyomtatták, mindenkinek hálás köszönet.

Négy, szinte ember nagyságú mozaikunk készült el, pont akkor lett kész Pio Atya mozaikja – pár nappal előbb –, amikor a halálának az évfordulója volt (szeptember 23.), és most már ő is ott díszeleg a templomunkban.

Miért fontos nekünk Szt. Pio Atya? Az életünkben nagyon fontos szerepet töltött be. Egyrészt csodát tett, másrészt meglátogattuk San Giovanni Rotondóban, harmadrészt folyamatos lelki kapcsolatot érzünk vele. Úgy éreztük, hogy a kis templomunkban, a főszentünk mellett, aki Avilai Szt. Teréz, neki is ott a helye. Így négy mozaikábrázolás van: Jézus Krisztus, Szűz Mária, Avilai Szt. Teréz, Szt. Pio, és többet nem teszünk be, mert egy kicsit már sok lenne.

Jelzem, az alábbi meghívó szerint mindenkit szeretettel várunk.

Meghívó

2026. október 17.

szombat, 13:00

Tószeg

Kedves Barátaink, Ismerőseink!

Sok szeretettel hívunk Titeket
hagyományos Szent Teréz napi,
szerény vendéglátással és műsorral
egybekötött ünnepségünkre.
Ha eljöttök, megtekinthetitek a legújabb,
Szent Pió Atya mozaikunkat is!

Szeretettel várunk Titeket!

Sasok

Tószeg, Fürj út

Tószeg vége tábla utáni buszmegálló (Tiszavárkony felé) után egyből jobbra, majd első utca balra (Őz), majd második utca balra.

LELKISÉG

Nagyon nagy különbséget és feszülést érzek a hívő emberek között is, mármint hitük mélységének a megközelítésében. Ez elsősorban nem csak az emberekből ered, hanem az őket vezetni vágyó vagy vezető papok, lelki vezetők stb. miatt. Mindig is volt olyan igyekezet az emberiségben, hogy ha valakit nem tudtak vezetni – de vezetni akartak –, lehetetlenné tették és leírták, üldözték, sőt régen megégették, kinek hogy dukált a társadalom akkori normája szerint. Ez ma is így van, ma se jobb a helyzet, vannak privilegizált vallások, hierarchia, egyebek, akik akár jól csinálják a dolgokat, akár nem, ők vezetni/uralkodni akarnak, s ha nem hódol be valaki, akkor különböző retorziókkal élhetnek. Ezt szinte minden szinten alkalmazzák olyanokkal szemben, akik nem azon a szinten mernek menni, amit a többiek diktálnak. Többek közt, ha a katolikus vallásnál nézem, akkor ezt a 2000 éves egyházi tudat is adja, ugyanakkor, hogy az Isten mit akar, mit mondana, az meg úgy sem számít nekik sem. Nem lehet az istenhitet külsőségekben megélni, nem lehet csak földi dolgokban gondolkodni, nem lehet hiúságokat és egókat érvényesíteni, mert ezek közül egy sem az Istent szolgálja, hanem önmagukat.

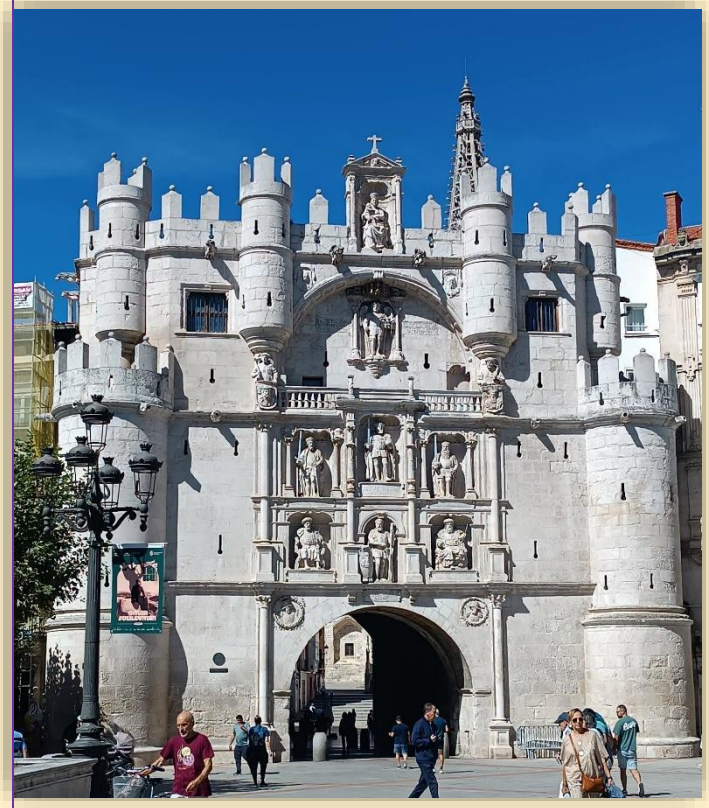

Az emberiség politikailag, erkölcsileg, színekben, fajokhoz tartozásban és vallásilag is, sőt egy valláson belül is megosztott. Tudjuk jól, hogy a legnagyobb uralmat úgy lehet elérni, ha megosztom a társadalmat, ez a mondás járja: oszd meg és uralkodj rajta.

A megosztás folytatódik, de az olyan egységnek sincs értelme, ami eltorzítja az igazságot. Ez nagyon ravasz dolog, nagyon ki van találva, hogy nehogy egységes lehessen egy-egy új felfogás. A bujtogatás minden szinten megy. Az embereknek ezzel a depressziós, már-már önmagát is fölszámoló hangulata nőhet. Lelket, tudatot ölő, hogy eltűntek az értékek, eltűnt minden, ami stabilitást hozna. Ezzel fokozatosan csökken az emberi minőségi élet feltétele is.

Szeretet

Mi, emberek milyen szeretetet tudunk adni?

Ismert a főparancs Krisztus szerint, hogy szeressétek egymást! Ez az, amit minden nap megszegnek az emberek, s teszik ezt különböző fokokban, de ezeknek a fokoknak igen széles sávja van. Van, aki kínozza, gyilkolja, erőszakolja, rabságban tartja embertársait, és van olyan, aki nyakkendővel, úriembernek öltözve lelkileg szadizza a másikat, az ütése nem látszik, csak pont úgy tönkre teszi a másikat, mint a fizikailag bántalmazó.

Vannak olyanok, akik mindenkit „szeretnek” csak közben senkit se! Bájosan meregetik a szemeiket, vigyorognak, csupa színjáték az egész, s ez elég a megtévesztéshez, majd ha

célt ért, másképpen viselkedik. Sokan egy darabig hiszik, hogy ők szerető lények, de nem azok. Pl. olyanok, akik csak a rokonaikat, gyerekeiket szeretik – úgy, ahogy – „önzetlenül", de igazán kevés embert szeretnek.

Aki Istenben van, aki Hozzá tart, abban felgyullad az összes többi ember iránti szeretet, differenciálás nélkül jut eszébe az össz-szeretet, ami sokaknak hihetetlennek tűnik. Az ilyen ember már nem azt szereti, ami rossz az emberben, hanem azért, ami jó, amit megtapasztalt, amit úgy érezz, jobbá is tehető. Lehet, hogy naivul hiszem/tudom, hogy szabad akarata van az embernek, és mi sem vagyunk mindenhatók, ezért nem tudjuk megtenni, hogy minden embernél elérjük, hogy a szeretet felgyulladjon benne. De a jó példa fontos, ragadós lehet, ha nem csak gyűlölködést tapasztalnak az emberek, akkor talán valamiféle szeretet lángolhat fel, és talán egy-egy embert elgondolkoztat a példa. Tudom, hogy ez nagy nehézség, de mégis valahogy el kéne jutni addig, hogy jobban szeressék egymást az emberek. Ne a gyülölködés és a megosztottság váljon dominánssá, hanem egymás megértése és szeretete.

Praktikum, árak, sznobkodás

Megfigyeltem, hogy akinek sok pénze van, az nem tud megállni, megnézni, hogy mennyi az elég, nem tudja, hogy a hajtásnak mi lesz a vége. Előfordulhat, hogy felbukik majd 35-40 évesen, vagy hogy idő előtt egy kis rákot termel ki magának. Csak a pénz villog előttük, a sznobkodás (némán vagy kimondva), hogy nekem ez van, és ilyen rendszámom, és olyan kocsival vagyok, és milyen márkás órám van stb. Ez számomra megvetendő, szánalmas, több mint siralmas. Ez a sznobkodás nekem tragikomikus, ha kedvem lenne, halálra vigyorognám magam az ilyen embereken, mert nekem ez a nullánál is kevesebb. Azt gondolom, hogy az ember értékét nem az adja meg, hogy milyen ruhákban, milyen öltözékekben és külsőségekben csillog, hanem, hogy milyen belül. Ezek a külsőségek itt maradnak, kérdés: lesz-e belül valami, amit elvisznek? Böröndd el nem lehet a halálba/túlvilágra menni. Ezerszer elmondtam már, és nem is engedhetek belőle, örök életű törvény/igazság: a lélek halhatatlan, ez a földi élet nagyon rövid ideig tart. Mégis sok mindent elintéz pro és kontra. Ezért kéne úgy viselkedni, hogy ez a rövid ideig tartó lét ne sznobkodásban, butaságban, pénzhajhászásban, gyűlőlködésben, időnk elvesztegetésében *teljen*/vesszen el, hanem abban teljen, amit elviszünk, a lélek tisztulásában, az emberi csiszolódásban, a felemelkedésben, a törekvésben, hogy elérjük az Istenhez való hazamenetelt.

Mai orvos-beteg kapcsolat… megváltozása

Megfigyeltem, hogy a covid óta, amikor a betegek bejelentkezés alapján különböző feltételek mellett kerülhettek valamilyen orvoshoz, azóta ez szinte rögzült, az orvosok több mint fele átment abba, hogy online rendelnek, csak ha nagy baj van, akkor kerül a

beteg és az orvos személyes kapcsolatba. Ez többnyire körzeti orvosokkal van, de némely más helyen is, szakrendeléseken is előfordul. A helyzet ott sem rózsás.

Egyrészt elgondolkoztam azon, hogy mondjuk valakinek fáj a dereka és nem tud mozdulni, nem tartja a lába, mit tegyen? Rossz tapasztalata miatt nem hív mentőt, mert ha elviszik a sürgősségire, akkor akár 10-15 órát ülhet a váróban, és ki tudja, hogy mit csinálnak vele, sikerül-e valamit tenni vagy hazaküldik. Ha bentfogják se biztos, hogy aludhat, feküdhet, lehet, hogy a folyosón fektetik, mint sokszor előfordult. (Magam egyszer 18 órát ültem mélyvénás trombózissal a váróban, mondván: nincs hely fent. Mikor felkerültem, egy 3 ágyasban egyedül voltam, a növér mondta, hogy addig nem volt idejük áthúzni az ágyneműt…) Ha pedig nem a sürgősségire megy valaki, hanem időpontot kér, akkor – mit tudom én – pár hónaptól akár egy évig is tarthat, mire kap. Addigra már éppen vagy meghalt, vagy elmúlik a baja, vagy elmegy horror áron magánrendelőbe, aminek a színvonala – tapasztatom szerint – erősen csökkenőben van… de legalább drága!

Mikor valaki beteg, sokszor felmerül a kérdés – főleg a tapasztalatlan fiatalabbak részéről –, hogy hát miért nem mentél orvoshoz? Válasz: minek? Egyrészt hónapokat várni, akár szakrendelésre, azért most miért jelentkezzek be? Közben megjavulhat (bármilyen manipulativ dologtól is akár…), és azt mondja az ember, hogy ja, három hónapja fájt valahol, de Isten megsegített, és/vagy jó emberek javasoltak egy kenöcsöt, tablettát és megjavult. Na, igy kell rászoktatni az embereket az öngyógyításra. Ez szuper az államnak; aki megmarad, megmarad, akinek nem volt szerencséje, az nem jár több kiadással az államnak.

Ugyanakkor ott van a szöveg, hogy az orvosok panaszkodnak, hogy a betegek internetről meg mesterséges intelligenciával gyógyítják magukat. Ilyen feltételek mellett ezen nem lehet csodálkozni. Pl. egy egyszerű szívproblémával is pár hónapot kell várni a kardiológiára. Régen, amikor gyógyszertárban dolgoztam gyógyszerkiadóként, jött egy beteg – míg élek, nem felejtem el – és közölte, hogy rosszul van. Kérdeztem: mit tudunk segíteni, kezében volt a szívgyógyszerről a receptje, *amit felirtak neki. Mondom: vegyen be belőle és menjen az orvosh*oz. Mondta, hogy attól jön, jó, akkor a gyógyszert gyorsan vízzel odaadtam neki. Be is vette szegény, egy picikét ültettem, de mondta, hogy jobban van és kiment. 10 lépés után összesett és meghalt. Ez vagy 30 éve volt. Mélyen megrázott, hogy mennyi egy ember élete. Neki annak idején nem kellett várnia hónapokat, hanem másnap reggel odamehetett, és azt mondhatta, hogy fáj a szívem, megnézték és mégis meghalt. Most – mennyi javulás… – hónapokat kell várni, s lehet, hogy anélkül fog meghalni, hogy valaki jegyezte volna, gyorsan orvosi segítség kellett volna neki. Más kérdés, hogy lehetett volna-e rajta segíteni.

Ugye most is választás előtt ígérgettek mindent, hogy ezek a listák megszűnnek, de a listák hosszabbak lettek, nemhogy megszűntek. Azt érzem, hogy az ember már senkinek sem érdekes, ha az ember saját magát nem tudja meggyógyítani, vagy nem akar meggyógyulni, és ha a bajait betegségbe akarja megélni, hogy törődjenek vele, akkor nagyon eltévedt. Nagyon hamar találkozik a Teremtőjével. A magunk lábára kell állni, győznünk kell, nem szabad, hogy a test győzzön, hanem nekünk kell legyőzni a tudatunkkal, hogy ne betegedjünk meg, mert ebben a mai világban veszélyesebb ez, mint régen volt.

Középutat nem ismerő állatbarátok

Esztelen állatírtás, eltúlzott, beteges állatszeretet és környezetszennyezés.

Megfigyeltem itt, a környékünkön (de országos jelenség is), hogy főleg idősebb hölgyek és/vagy középkorúak, eltúlzott macska-/kutyaszeretet miatt, a különböző sarkokon etetik az állatokat. Az még rendben van, hogy etetik, de az már nincs, hogy más ember állatainak a tartásába beleszólnak, összefogdossák őket, majd elviszik őket sterilizáltatni. Elhiszem, hogy rettenetes az, hogy egy macska vagy kutya csak szül, de ha minden állatot sterilizáltatunk, akkor nagyon hamar kipusztul mind a macska, mind a kutya. A KÉT LEGARANYOSABB ÁLLATNÁL NEM CSAK A TENYÉSZTÉS KELL, A NORMÁL SZAPORULAT IS, NE IRTSUK KI teljesen ŐKET.

A másik pedig az, hogy beleszólnak a dolgokba az állattartásnál. A FB-on láttam, Belgiumban a macskáknak kívül a falon lépcsőt csinálnak, hogy fölmehessenek a második vagy harmadik emeletre, mert kint is lehetnek, és egy boldog állat akkor megy föl, amikor akar. Nem lehet sem állatot, sem embert falak között tartani, miért kínozzák őket ezzel? Mert ezt a sok szemforgató kitalálta?

A környezetszennyezésre visszatérve: elképedve hallom, hogy a megszállott „állatszeretők" között van olyan, nem is egy, aki bemegy mondjuk a Tescoba és vesz több kiló csirkefejet, utána a kocsival jó nagy körben Budapesten, ahol éri, kiszórja a csirkefejeket az állatoknak. Szeretném megkérdezni, gondoltak arra, hogy mit tesznek? Sok róka azért jön be a városba, mert rendszeresen ételt kap, odaszoktatják a vaddisznókat is stb. Ez a mánia nem áll meg, gondoldom, sok mindenki etet valamit… Ugye vannak galambetetők, akik nagy kolóniákat alakítanak, más emberek bosszantására. Viszont a csirkefejek kiszórásával még egy nagyon nagy probléma van, a patkányok Budapesten! Mondjuk, tény volt, hogy ezelőtt 50 évvel megoldották, hogy nem volt patkány. Most rengeteg patkány van a belvárosban is, a külkerületekben is. Biztos vagyok abban is, a patkányinvázióba is besegítenek a kiszórt állati maradványok. Középút kell, gondos emberek, normál szaporulat, másik akaratának a tiszteletben tartása, lehessenek normál cicák, kutyák, és kevesebb patkány. A rendszeresen kiszórt állati maradványok a környezetet is szennyezik és becsalogatják a nem kívánt állati populációt is. CSAK NORMÁLISAN! TÖRVÉNY KELLENE EZEN MEGSZÁLLOTTAK ELLEN IS!

Szeibert Márton

Isten nem néma

Ha az alábbi gondolataimat három szóban kellene összefoglalnom, annyit emelnék ki, hogy Isten nem néma. Erről egy istenes vers kapcsán szeretnék beszélni. Ezt a verset körülbelül 16 évesen hallottam először (több mint 20 éve), és valami miatt nagyon belém véződött. Egy rövid, négysoros versről van szó, Székely Magdától A másik.

Székely Magda: A másik

A másik gyorsabb. Övé a vita.

Érveit könnyű váltogatnia.

De folytonos diadala felett

Vár irgalommal az egyetlen egy.

Tulajdonképpen a vers fenntartja az érdeklődést az utolsó szóig, mert az egész ott kap csak értelmet, és onnan visszafejtve válik világossá a tartalom. Az „egyetlen egy" kétséget kizáróan Isten. Ebből kifolyólag a „másik" lehetne akár az ördög is, úgy is értelmezhető a vers, de ennél szerintem sokkal általánosabb jelentése van. A másik az én értelmezésem szerint mindenki lehet, aki nem alkot egységet az egyetlen eggyel, hanem elkülönül tőle. Például én magam is, aki a verset olvasom.

Amikor Istennel perelek, amikor valami nem tetszik, vitatkozom az Úrral, könnyen dobálom elé az érveimet, és néhol még szinte azt is hihetné valaki, hogy igazam van, hiszen gyorsan, vehemensen, érvek sokaságát öntöm ki magamból, őszintén, de valójában nincs olyan pillanata a vitámnak, amikor nagyon mélyen belül ne érezném azt, hogy valójában úgyis Istennek lesz igaza, és a végén úgyis ő lesz a „győztes". Az én rövid ideig tartó „diadalmam" sosem valóságos, és ezt folyton érzem, mert ahogyan a vers is mondja, a valóság az az, hogy ő jóval felette áll mindennek, az én kis hazug „diadalmaimnak" is, és mivel Isten bennem is jelen van, így érzem magamban belül azt a mindent felülíró jóságot és irgalmat, ami végül engedi majd, hogy feladjam magam, hogy teljesen Istennek adjam magam, beleolvadjak a szeretetébe. Ez az igazi diadal!

A versben a „másik diadala", azaz a sötétség ideiglenes kis győzelmei ott is tetten érhetőek, amikor két ember bántja egymást. Lehet, hogy valamikor a szeretet dominált köztük, de az agyafúrt gonoszság úgy húzkodta a szálakat, kihasználva az emberi gyengeségeket, vágyakat, illúziókat, önzőségeket, hogy végül teljesen megromlott az, ami egykor szépnek tűnt. Hinnünk kell, hogy a szeretet feléleszthető, hogy végül úgyis a tökéletes isteni szeretet győz felettünk, és akarnunk kell Istennek átadni minden belső sértettségünket, megbánni a bűneinket, és keresni a kiengesztelődés útjait az embertársaink felé. Akár hetvenszer hétszer is, ahogy Jézus mondja. Ha Isten képes várni irgalommal, akkor mi is gyakoroljuk a türelem erényét, és ha egy éles vita megoldhatatlannak tűnik, imádkozzunk, és fussunk neki újra okosabban, tisztábban, több szeretettel, kevesebb önzőséggel. De ha erre nincs is lehetőségünk, ha a másik fél már elérhetetlen (bármilyen értelemben is), legalább a mi szívünkben legyen béke, és adjuk oda Istennek a másik embert, imádkozzunk érte, hogy a másik szíve is meggyógyuljon. Erről is hallottam egy szentimentális kis mesét, bár sem a szerzőre, sem a címére, és igazából az egész történetére sem emlékszem, csupán annyira, hogy két ember, akik összevesztek, messzire kerültek egymástól, megbánták azt, ahogyan a másikkal viselkedtek, egymásért imádkoztak egymás tudta nélkül, és bár a földi életben erre nem került sor, a túlvilágon kivirágzott az, ami a földi életben elmaradt.

Az is tetszik a versben, ahogy kiérződik belőle, hogy a sötétség oldala, a „másik", az valahogy nagyon rohan az időben, ahogy gyorsan váltogatja az érveit, és ezzel szemben az

Isten oldala mennyivel méltóságosabb, stabil, örök jelen. „Sas nem kapkod legyek után” – ahogy mondani szokták.

Számomra azt is érezteti a mű, hogy Isten valósága mennyire finom, és ezzel szemben mennyire durva az, ami Tőle távol van. Sokszor vetik oda érvként Isten ellen, hogy „néma”. Egy kicsit mintha ebből a versből is ez érződne, hiszen azt olvassuk, hogy nem vitázik, csak „vár irgalommal”. De valójában én inkább azt olvasom ki ebből, hogy az Ő végtelen és finom valóságába hív minket, és ezért nagyon finoman szól hozzánk, mert épp az a lényeg, hogy mi finomodjunk az Ő valóságához, ne pedig fordítva, ne Ő durvuljon le a mi szintünkre. Valamennyire amúgy mindenképpen lehajol hozzánk az Ő irgalma, de csak annyira, hogy azért nekünk is nyújtózkodnunk kelljen. Nekünk is akarnunk kell. Rá kell döbbennünk arra, hogy nem úgy történnek a dolgok, ahogyan azt mi elképzeltük, rá kell jönnünk arra, hogy teljesen fel kell adnunk magunkat, hogy aztán olyan finom valósággal önthessön el minket, olyan örömet adhasson nekünk, amiről nem is álmodtunk volna.

Össze kell törnie az egónak, a hiúságnak, önzésnek, hogy Isten diadala beteljesedjen bennünk. Így rájövünk, hogy Isten nem néma, nagyon is szól hozzánk, de mindig picit finomabban, mint ahogy az elkényelmesedett fülünknek egyszerű lenne, és így rákényszerülünk arra, hogy mi is folyton változzunk, Isten felé finomodjunk, folyton készen álljunk, éberen figyeljünk. Az összeszedett imában az ember finomodik. Vegyük ezt komolyan, és Isten kilép a némaságból!

Oroszi-Kuzmich Kinga

Istent megtapasztalni

Hallgattam egy interjút egy mai zenésszel (Szándékosan nem írom ki a nevét, mert nem a személyre, hanem a jelenségre szeretném irányítani a figyelmet.), aki elmondta: a gimnazista éveit a rendszerváltás idején töltötte. A politikai változás következtében az iskoláját visszaadták az Egyháznak, így egyszerre csak apácák kezdték nevelni. A szigor érzékeltetésére elmondta: szünetben (A 90-es évekről beszélünk, nem egy múlt századi iskolaregényről!) az egyes osztályok adott folyosórészeken voltak kénytelenek egy apáca felügyeletével körbekörbe menni, és a következő órájukra készülni. Pedagógusként ez a kép elrettentő számomra, még akkor is, ha úgy gondolom, hogy fegyelemre szükség van. A szünetet mégis inkább kikapcsolódásra, lazításra, barátkozásra, beszélgetésre lenne érdemes fordítania a gyerekeknek, megtapasztalni a szabályokon belül az egyéni szabadságukat. Nem pedig 200 éves pedagógiai módszereket alkalmazni rajtuk a fegyelem nevében.

Hogy ezt nem csak én gondoltam így, az látszik az interjúalany kijelentésén is, azóta is messzire elkerüli az apácákat, de főleg a templomokat. Gratulálok! Így kell elidegeníteni a gyerekeket a hittől és a vallástól. És ha azt gondolnánk, hogy ez régi és szélsőséges példa, sajnos kiábrándító tapasztalatom, hogy ma is a mai szinten sokszor megteszik ugyanezt, akár egyházi iskolák, akár az iskolai hittantanárok. Vagy az embertől, főleg a gyerektől elrugaszkodott, embertelen szigorral, vagy a szürke, lagymatag semmilyenségükkel. (Egy kislány meséli, hogy – a csoportjából

egyedül –érdeklődne a hittan iránt, de a tanár annyira vaskalapos és nem tudja fenntartani a figyelmet, hogy inkább hagyja az egészet.)

Ez egy hatalmas hiba a hittantanításban, és óriási kárt okoz a lelkekben, mert elidegeníti őket az élet egyetlen értelmét képező céltól, az Istenhez való hazajutástól. Órákig és végtelen oldalakon keresztül lehetne írni arról, hogy ez miért, milyen mélységű és mekkora baj és probléma. És ami miatt ez még inkább rossz, azt az interjút adó zenész későbbi kijelentése is bizonyítja. Elmesélte, hogy egy alkalommal, egy dal feléneklése során olyan csodálatosnak találta a zenésztársa által megszólaltatott dalt, hogy az számára olyan mély élményt adott, ami bizonyítja akár Isten létezését is. Na itt a tragédia! Adott egy érzékeny, művészi vénájú ember, aki nyitott az Istenre, vágyik az Istenélményre, mert végső soron a zenében is valamilyen szintű misztikus feltöltődést talál, tehát megvan a vágy és a nyitottság, és még ezt is képes a nem megfelelő oktatás, a nem szeretetközpontú tanítás – és még ki tudja mi minden rossz gyakorlat – elfordítani, elidegeníteni az Isten útjaitól.

Csak reménykedhetünk benne, hogy ezek a lelkek ilyen-olyan kerülő utakon a maguk módján végül mégis Istenhez találnak, de azok felelőssége, akik elidegenítették őket, végtelen!

Rizmayer Péter

Az imádságról

Vajon mi történik imádkozás közben? Nemrég azt tapasztaltam, hogy a közvetlen közelébe kerültem annak, akiért (betegség miatt) imádkoztam, pedig távol voltunk (térben) egymástól. Olyan, mintha megszűnt volna a tér, a távolság, és ott lettem volna vele, a közvetlen közelében. Pável Márta lelki vezetőnk sokszor tanított bennünket az ima határtalan erejéről, de meglepő volt ezt a határtalanságot így – térben – közvetlenül átélni.

Úgy tűnik, hogy ha az ember megfelelő Istennek adással, gyengédséggel, ugyanakkor koncentráltsággal, erővel imádkozik, az képes áthatolni a világunknak a rendszerén (amit nevezhetünk némi öniróniával dunyhának is, amit alvás közben magunkra terítünk). Az ember képes erre. Minél többet járunk át ezen a „valamin", minél több időt töltünk Istennel, annál jobban megismerünk egy koncentráltabb valóságot, ami kezdetben megérint, majd szép lassan átalakít minket. Igazából ezt kerestük. Olyan ez, mintha megtalálnánk Atlantiszt.

Eszembe jutnak az egyetemista éveim, amikor tudósokat olvastunk tudósok után vágyva az igazság megismerésére, pedig az áttörést igazából ez jelentette volna, a magasabb létsík megismerését és oda való „áttűnést". Ez azonban lehetetlen igazi lelki vezető, Istennek tetsző élet, Isten követése nélkül. Aki kizárja Istent az életéből, az képtelen lesz kitörni innen (a dunyhát levetni és felkelni az alvó állapotból), pedig az igazi kalandok, az igazi tudás (amire mindig is vágytunk) ezzel kezdődik. Mindez még a megfelelő feltételek mellett is nehéz, tekintettel arra, hogy a világnak erős lekötő ereje van. Az ember minél jobban átadja magát Istennek, annál több minden tárul fel a számára. Az itteni valóság összemegy, az ember egyre jobban tudja uralni magát, a körülötte lévő világot, egyre jobban megérti az egészet. Egyre több együttérzés, szeretet lesz benne. Utána megjelennek olyan

tulajdonságok benne, amire nem is gondolt, Isten szándéka szerint. Kezd átöltözni egy magasabb létformába, és csoda csodát követ. Szikrázni kezd az ég, ami eddig csak ragyogott.

Alkantarai Szent Péter *Imádság, elmélkedés* című könyvecskéjében egy egyháztanítót idéz, aki így ír az imádságról: *„Az imádság megtisztítja az ember lelkét a bűnöktől, betölti azt szeretettel, megerősíti a hitben, megedzi a reményben, táplálja lélekben. Az imádság megszilárdítja a bensőséget, megbékélteti a szívet, felismerteti az igazságot, legyűri a kísértéseket, elkergeti a lehangoltságot, az érzelmeket újjáalakítja, felserkenti a már ellanyhuló erényt, a tespedtséget elűzi, a bűnök rozsdáját letörli. Imádság közben a mennyei vágyak égő szikrái szüntelenül a magasba szállnak az isteni szeretet izzó parazsáról; az imádságnak kiváltsága tömérdek, jelességei megszámlálhatatlanok. Az imádság megnyitja a mennyei zárakat, kitárja előttünk a mennyországnak titkait, és az Istennek fülei soha nem zárulnak be előle.”*

Irodalom: Alkantarai Szent Péter: *Imádság, elmélkedés*, Ős-Kép Kiadó, Budapest, 2023. (A fenti idézet a könyv 14. oldalán olvasható.)

AQUILA HUMOR

A farmon megbetegszik egy ló.

Az állatorvos azt mondja a parasztnak
- Beadtam neki egy gyógyszert, de ha 3 nap múlva sem gyógyul meg, akkor agyon kell lőni.
A disznó, aki mindent hallott, mondja a lónak:
- Kelj fel!
De a ló túl elcsigázott ehhez.
Második nap a disznó újra azt mondja:
- Kelj fel gyorsan! Baj lesz!
De a ló még mindig túl fáradtnak érzi magát.
Harmadik nap a disznó megint azt mondja
- Kelj fel, mert ha nem, agyon fognak lőni!
Végre egy utolsó erőfeszítéssel a ló föláll.
A paraszt látja és örömmel mondja a családnak:
- Ezt megünnepeljük – levágjuk a disznót!
Tanulság: Mindig foglalkozz a saját dolgoddal és fogd be a pofád. :)

A székely elszunnyad a szekéren, egyszer csak megállnak a lovak.
Rájuk szól a székely:
- Hájsz neeee!
A lovak nem mozdulnak. Megint mondja a gazda:
- Hájsz neeeeeee!
A lovak továbbra sem mozdulnak. A székely leszáll a szekérről és előre megy. Látja,

hogy egy hatalmas szakadék szélén állnak. Odafordul a lovakhoz:
- Meggondoltam magamot. Hó!

Mit csinálsz mostanában?
– Semmit.
– És melyik minisztériumban?

Kampány

Szeretem a választási kampányokat.
Ilyenkor tele vannak a villanyoszlopok politikusokkal.

Hirdetményünk, felhívásunk

Az AQUILA Civil Társaság 2020 decemberében alakult, átvéve a megszűnt AQP (párt) feladatait. Kötetlenebb, tagdíj nélküli, józan és építő kritikára épült.

Az alakulási dokumentumunk határozata alapján a belső keménység és tisztaság védelme fontos. Nálunk mindenki önkéntes.
Kérjük, ha érez magában erőt ehhez az intelligenciát, becsületet és kitartást kívánó munkához, jelentkezzen, várjuk.

Üdvözlettel: Szeibert Márton, az AQUILA Civil Társaság ügyvezetője

Impresszum:
Kiadó: AQUILA Civil Társaság, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.
Honlap: https://aquila-sas.hu/
E-mail: sas@aquila-sas.hu
Telefon: +36 20 –7777440
Főszerkesztő/kiadó: Varga Péterné, Aquila h.r. vezetője, hittanár
Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton, ügyvezető
Szerkesztők: Oroszi-Kuzmich Kinga, Márkus Edit
Lektorok: Varga Péterné, Szeibert Márton, Márkus Edit, Oroszi-Kuzmich Kinga
Képi anyag szerkesztése: Varga Márta, Horváth Olivér

Az AQUILA Civil Társaság fogadó órái:
szerda este 5-9-ig, péntek este 5-10-ig.
Telefonon bejelentkezve soron kívül is fogadjuk.
Tanulni vágyókat szeretettel várunk, tevékenységünk rendületlen.